

AQUESTS DARRERS DIES

he sentit dir a uns quants polítics que calia despolititzar la política. S'ha fet des del Govern en parlar de la necessitat de despolititzar el català, i ho han fet alguns dirigents socialistes de la capital del país en parlar de la necessitat de despolititzar la política municipal.

El polític que entén la política com un problema i no com una oportunitat s'ha equivocat de feina. Allò que aporta valor a la tasca del polític no és només gestionar un *statu quo*, gestionar la part del *ceteris paribus* del problema. De fet, això no aporta gens de valor. La veritable tasca del polític és dissenyar presents i futurs possibles sobre la base d'una visió determinada, una visió que ha de ser compartida per un gruix suficient de població. Aquesta visió ha de tenir una dosi de somni i una dosi de realitat. Un tant de camí i un quant de feina en el dia a dia. Despolititzar allò que ens defineix és senzillament renunciar al que som i al que la societat espera de nosaltres. No m'estranya que de vegades hi hagi qui diu que són els mateixos polítics els que provoquen l'antipolítica i fomenten els populismes demagògics. La política és el camp de les idees, de les visions, del consens, del diàleg i del desacord. És el camp

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Despolititzar la política

píndoles

«He sentit dir a uns quants **POLÍTICS** que calia despolititzar la política... El polític que **ENTÉN** la política com un **PROBLEMA** i no com una **OPORTUNITAT** s'ha equivocat de feina»

«Despolititzar la qüestió de la **LLENGUA** és abaixar la **GUÀRDIA** en un dels pocs camps en què **ENCARA** som capaços de mantenir una certa **FERMESA**, si més no en els plantejaments»

píndoles

del raonament i de l'enraonament. I el camp del control.

Ataquem ara totes dues qüestions: què vol dir despolititzar la llengua catalana? Vol dir deixar-la a les mans de qui? Vol dir legislar com? Vol dir fer el seguiment de l'acompliment d'aquesta legislació per part de quines institucions i persones? Despolititzar el català quan els nostres adversaris nacionals es proposen minimitzar l'esperit fonamental del nostre poble, a quina estratègia respon? A quins

objectius? Hi he donat un munt de toms i no sóc capaç d'arribar a cap conclusió positiva. Més aviat penso que despolititzar la qüestió de la llengua és abaixar la guàrdia en un dels pocs camps en què encara som capaços de mantenir una certa fermesa (i subratllo la paraula certa, perquè és evident que som lluny que el català gaudeixi dels drets i garanties dels quals gaudeix qualsevol llengua normal al món), si més no en els plantejaments. Pensar que el decret de la tercera hora

d'espanyol a les nostres aules és asèptic, insípid, inodor; pensar que només es tracta d'una qüestió de competències, és estúpid. Nosaltres, els catalans, hem tendit darrerament a fer-nos un garbuix amb tota aquesta qüestió de les competències. Entre el garbuix estatutari i el que ha de venir de ben segur que ens voldran enganxar en més d'un renunciament. Només falta que els aplanem el camí! La qüestió de la llengua catalana és fonamental; políticament fonamental.

L'altra fa més gràcia, perquè ve de qui ve i d'on ve. Despolititzar la política municipal dit des de Barcelona era el darrer atreviment al qual podien arribar els dirigents socialistes de la ciutat. Però no m'estranya gens. Continuo anant a això que anomenen el Parc del Fòrum per aprendre què és allò que no es pot fer amb diner públic. Aquest exercici de buidor, de política d'anunci, de política, sí, de política terrible, en què la persona desapareix, en què tot es posa al servei d'un missatge publicitari, és allà en forma d'urbanisme del no-res. El Fòrum és l'espai de simbolisme postfeixista més important que s'ha fet a Europa els darrers anys. I ara se'ns diu que hem de despolititzar la política municipal. És clar! Perquè despolititzant la política a Barcelona haurem acabat d'entronitzar definitivament la postpolítica a la ciutat, és a dir, la política del no-res, la política basada en l'anunci del batega i de la buidor conceptual.

Cal sospitar dels llops amb pell de xai que són els polítics apolítics. Cal sospitar-ne i vigilar-los, perquè segur que el que ells volen és eliminar la política només per un motiu: la volen tota per a ells.